

arbejdet under gunstigere Betingelser end Danmarks. Enkelte andre Lande har dog i Øjeblikket en højere Diskonto end vi; Norge siden 6. Juli $6\frac{1}{2}$ pCt., Italien siden 12. Maj 1920 6 pCt. og Østrig siden 15. April 1921 6 pCt. Men de store førende Stater har, som man ser, en Diskonto, som er lavere end vor. Jeg tillader mig derfor at forespørge den højtærede Finansminister, om han ikke kan gøre sin Indflydelse gældende paa Nationalbankens Direktion, saaledes at Danmarks Diskonto fremtidig kan følges med Bank of Englands. Jeg spørger videre: Hvorfor mon Nationalbanken saa at sige kun har ladet sig slæbe med til sin sidste Diskontonsættelse, idet Stockholms Diskonto allerede nedsattes til $5\frac{1}{2}$ pCt. den 18. Oktober, medens Nationalbanken først nedsatte sin den 5. November? En lav Diskonto betyder som bekendt saa overordentlig meget for vort Næringsliv, navnlig for Byggeriet, som oplives direkte af de billigere Penge og tillige af den højere Kurs paa Obligationer. Alle handlende og industridrivende sukker derfor efter billigere Penge. Ja, man kan sige, det er kun Bankernes Aktionærer og Direktører, som har Interesse i den høje Diskonto. Alle andre producerende Befolkningslag, lige fra den fattigste Arbejder til den rigeste industridrivende og Handelsmagnat, har kun Interesse i de billigst mulige Penge. Dyre Penge er i dette Øjeblik den rene Reaktion. Kun Bankerne er interesserede, og de driver ogsaa en haard Rentepolitik, ja, de tager saa haardt paa Folk, at mange helt taber Vejret, mange, som kunde have aandet videre under et mildere Greb. Lad os se paa Bankernes Forretningsførelse. Bankerne giver nu Indlaanerne følgende Rente: paa Folio 1 à 2 pCt., paa Kontokurant ca. 3 pCt., paa Sparekassekonto $3\frac{1}{2}$ pCt., for Indlaan paa Opsigelse paa 1—3 Maaneder 4 à $4\frac{1}{2}$ pCt.; men Bankernes Gennemsnitsrente til Indlaanerne er ca $3\frac{1}{2}$ pCt. Hvilken Rente betaler nu Laanerne? Ja, man maa selvfølgelig ikke lade sig dupere af Nationalbankens saakaldte lave Rente, de $5\frac{1}{2}$ pCt., thi denne Diskonto er nærmest kun en Skueret for almindelige Mennesker. De næringsdrivende maa henvende sig til Privatbankerne, som tager indtil $1\frac{1}{2}$ pCt. over den officielle Diskonto, altsaa 7 pCt. plus Provision, fra $\frac{1}{8}$ til $\frac{1}{2}$ pCt. over Diskontoen pr. Kvartal, altsaa ialt 8 à 9 pCt. p. a. Det er altsaa en meget fin Forretning at laane andres Penge ud, man giver Indlaanerne $3\frac{1}{2}$ pCt., men tager selv indtil 9 pCt. Det er en Fortjeneste

for Bankerne paa indtil 157 pCt. Man studser, men Regnestykket er rigtigt, ethvert af de ærede Medlemmer kan regne det efter. Vekselrenten er i Praksis endnu haardere. En Veksels Løbetid er i Regelen fra 1 Maaned til 3 Maaneder. For en Veksel, der løber 3 Maaneder, er Renten altsaa 7 pCt. plus $\frac{1}{2}$ pCt. i Provision. Men hvis Vekselen kun løber 1 Maaned, bliver Renten ialt 13 pCt. p. a., og løber Vekselen endnu kortere Tid, bliver Forholdet endog grellere. Næsten hele Industrien og Handelen kører for Øjeblikket paa Veksler. Detailhandleren har Penge til gode hos sine Kunder; han kan derfor ikke betale Grossererens kontant og betaler, da med en Veksel. Grossererens betaler derefter sine Forbindelser, Fabrikanten f. Eks., med Veksler; Fabrikanten laaner Penge i Banken med Pant i Varer, eller han sælger Vekselen i Banken, hvilket er det almindelige. Resultatet af hele denne Transaktion bliver da dyre Penge, meget dyre Penge, dyre Varer, store Hindringer for Forretningslivet med deraf følgende Arbejdsløshed. Vi ser ogsaa, at Forretningslivets bageste Geled bortskydes af Storbankerne. Disse Smaaahandlende og Smaaahaandværkere falder derfor i Aagerkarleklør. Disse smaa næringsdrivende, som ligeledes knuges af deres Kunders Arbejdsløshed, flaaas saa til Blods af Menne-skevennerne. Men en lavere Diskonto vilde ogsaa lette disse Ofres byrdefulde Kaar. Den høje Diskonto lægger særlig sin døde Haand over Byggeriet som tidligere fremhævet af det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen. Høje Renter giver jo lave Kurser paa Obligationerne; men disse lave Kurser smager i Virkeligheden af Aagerprincippet. F. Eks.: Nationalbankens høje Diskonto 7 pCt. i sidste Halydel af 1920 drev $4\frac{1}{2}$ pCt.s Østifter ned i 75 pCt. Laaneren fik da for hver 1 000 Kr., som han skulde forrente og afdrage, kun 750 Kr. Aagerkarlens Offer, som underskriver paa en Gældsforpligtelse paa 1 000 Kr., modtager ogsaa f. Eks. kun 750 Kr. Høje Obligationsskurser har da den allerstørste Betydning, og den direkte Følge bliver absolut mere økonomisk Liv, mere Arbejde, mere Fortjeneste, færre Udgifter til de færre arbejdsløse og større Tilfredshed i Befolkningen. Obligationsejerne, som oftest Folk med mindre Kapital, bliver ikke berørt af en Rentenedsættelse, da Obligationerne jo har fast Rente. Ejerne beholder altsaa den samme Renteindtægt plus Formueforøgelsen ved Kursstigningen. Dyre Penge er, som man ser, en af de mest skæbnesvangre